

BEDDUA ETMEYİN!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ alâ hayri halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لَا تَدْعُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ وَلَا تَدْعُوا عَلَى أَوْلَادِكُمْ
وَلَا تَدْعُوا عَلَى خَدَمِكُمْ وَلَا تَدْعُوا عَلَى أَمْوَالِكُمْ
لَا تَوَافِقُوا مِنَ اللَّهِ سَاعَةً يُنَلَّ فِيهَا عَطَاءٌ فَيُسْتَجَابَ
لَكُمْ

RE. 470/16 (*Lâ ted'ù alâ enfüsiküm, velâ ted'ù alâ evlâdiküm, ve lâ ted'ù alâ hademiküm, velâ ted'ù alâ emvâliküm; lâ tüvâfikù mina'llâhi sâaten nîle fîhâ atâün feyüstecâbe leküm.*)
Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ikramı, ihsanı cümlenizin üzerine olsun... Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri dünya ve ahiretin saadetine, Peygamber Efen-dimiz hürmetine sizleri ve bizleri nâil eylesin...

Peygamber SAS hazretlerinin mübarek hadîs-i şerîflerinden bir nebze, bir demet, bir buket okumakla toplantımızı şereflelendirmek, feyzyâb olmak diliyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına başlamazdan önce evvelen ve hâsseten Peygamber SAS Hazretleri'nin rûh-ı pâkine hediye olsun diye; sonra cümle âlinin, ashabının, etbainin, ahbabının ruhlarına hediye olsun diye; sâir enbiyâ, mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrebînin ve bilhassa Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan verese-i enbiyâ, ulemâ-i muhakkıkîn, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin, sahabe-i kirâmdan rıdvanullahi teâlâ aleyhim ecmaîn müteselsilen Hocamız Muhammed Zahid Kotku Hazretlerine kadar güzerân eylemiş olan cümle silsilelerimiz mensublarının, halifelerinin, müridlerinin ve muhiblerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Okuduğumuz kitabı te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddîn Hocamız'ın ruhu için; bu hadislerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş olan alimlerin, râvilerin ruhları için; uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere şu mübarek mahalde toplanmış, gelmiş, cem olmuş bulunan siz kardeşlerimizin

ahirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye;

Şu beldeyi bizim rahat yaşadığımız bir belde hâline getiren, buraları kâfirlerden fethedip alan fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayrât u hasenât sahiplerinin ruhlarına ve bilhassa şu caminin banisi İskender Paşa'nın ve tekrar tekrar tamiri ile, tecdidiyle, tezyiniyle meşgul olan zevât-ı muhteremenin kendilerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldede medfun bulunan enbiyâdan, evliyâdan, sahabeden, tabiinden, kimler varsa Yûşa AS'dan Ebû Eyyüb el-Ensârî Hazretlerinden daha başka âriflere, sâihlere kadar cümlesinin ruhlarına hediye olsun diye; Âdem Atamız AS'dan bize kadar bu dünyadan gelmiş, geçmiş, göçmüş cümle mü'minîn ü mü'minâtın ruhları şad olsun diye buyurun bir Fâtiha, üç İhlâs-ı şerîf okuyalım, ruhlarına hediye edelim, ondan sonra başlayalım!

.....

a. Kendinize Beddua Etmeyin!

Peygamberimiz SAS Efendimiz Hazretleri, Câbir RA'ın Ebû Dâvud tarafından rivayet edilmiş olan bir hadîs-i şerîfine göre şöyle buyurmuş:¹

---

¹ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2304, no:3009; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.479, no:1532; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.51, no:5742; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.VIII, s.84, no:3020; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.143, no:3292; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.91, no:16300.

لَا تَدْعُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ وَلَا تَدْعُوا عَلَى أَوْلَادِكُمْ
وَلَا تَدْعُوا عَلَى خَدَمِكُمْ وَلَا تَدْعُوا عَلَى أَمْوَالِكُمْ
لَا تَوَافِقُوا مِنَ اللَّهِ سَاعَةً يُنَلُّ فِيهَا عَطَاءٌ فَيُسْتَجَابَ
لَكُمْ

(د. عن جابر)

RE. 470/16 (*Lâ ted'ù alâ enfüsiküm, velâ ted'ù alâ evlâdiküm, ve lâ ted'ù alâ hademiküm, velâ ted'ù alâ emvâliküm; lâ tüvâfikù mina'llâhi sâaten nîle fîhâ atàün, feyüstecâbe leküm.*)

(*Lâ ted'ù alâ enfüsiküm*) “Kendinizin aleyhine dua etmeyin!”

Deâ, dua etmek demek; *alâ* ile kullanılıncı aleyhte dua etmek; *li* ile, *lâm* harfi ile kullanılıncı *dea lehû*, lehine dua etmek demek... Lehine dua etmek, yani güzel dua etmek; aleyhinde dua etmek, yani beddua etmek demektir.

(*Lâ ted'ù alâ enfüsiküm*) “Kendinize beddua etmeyin!” diye tercüme edilebilir; “Kendi aleyhinize dua etmeyin!” de denilebilir.

Hani duyuyorsunuz, “Allah benim canımı alsın!” diyorlar, “İki gözüm çıksın ki...” diyorlar. Söylemeyi, nakletmeyi bile istemediğim alışkanlık tarzında söylenmiş sözler oluyor. “İşte bundan sonra ben yaşamayayım; Allah beni şöyle yapsın, böyle yapsın...” lafları söylenebiliyor. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“—Kendi aleyhinize beddua, kötü dua etmeyiniz, kötü söz söylemeyiniz!”

(Ve lâ ted’ù alâ evlâdiküm) “Çoluk çocuğunuza, evlâdınızın aleyhine de kötü sözler söylemeyiniz!”

Hani, “Canın çıksın!.. Boynun devrilsin, kahrol!” gibi laflar.

(Ve lâ ted’ù alâ hademiküm) “Hizmetçilerinizin aleyhine de dua etmeyin! Onlara da beddua eylemeyin!”

(Ve lâ ted’ù alâ emvâliküm) “Mallarınızın, hayvanlarınızın, sürülerinizin de aleyhine dua etmeyin!”

(Lâ tüvâfikù mina’llâhi sâaten nîle fîhâ atâün, feyüstecâbe leküm) “Allah’tan bir zamana rast gelip de o vakit duanın kabul olma zamanı olur, duanız kabul oluverir de bu yaptığınız beddua tutar.”

Peygamber SAS Efendimiz, “Onun için böyle beddua etmeyin.” diyor. Normal olarak bu insanları tanımayan yabancılar, “Bu nasıl olur? İnsan kendi aleyhine beddua eder mi?” diye düşünür ama, su gibi beddua ederler. Halkı bir tanıdığı zaman insan görür.

“—İki gözüm önüme aksın ki...”, “Canım çıksın ki...”, “Allah beni kahretsin ki...”, “Şöyle olsun ki...”

“—Dur, etme, eyleme! Niye böyle söylüyorsun?”

Seni inandırmak için kendi aleyhine bir sürü beddua ediyor, bir sürü şey söylüyor. Yapıyorlar yani.

Kendi aleyhinize böyle laflar söylemeyin. Lafın, sözün bir tesiri vardır, bir tutar tarafı vardır. Laf oyuncak değildir, bakarsınız bir tutuverir, bu sözü söylediğinize bin kere, milyon kere pişman olursunuz.

Çocuklarınızın da aleyhine dua etmeyin.

“—İnsan çocuğunun aleyhine dua eder mi?”

Ne kadar dua ederler, anneler babalar;

“—Allah seni kahretsin e mi!”

“—Ah, kahrolası çocuk, niye kırdın bu tabağı?”

“—Niye ağaca çıktın?”

“—Niye sokağa gittin?”

Çıksın ne olur? İşi biraz daha hafiften alsana, ne bağırı duruyorsun? Niye böyle yapıyorsun?

Bir şey olsa ondan sonra da doktor doktor dolaşır, hastalığının çaresini bulmaya gayret eder. Hoca hoca dolaşır, derdinin devasını bulmaya çalışır.

Sen kendin beddua ettin ya!.. Geçen gün açtın ağzını, yumdun gözünü... Olmadık bir şeyden dolayı sinirlendin; çocuğun ne dünyasını bıraktın, ne vücudunu bıraktın, ne ahiretini bıraktın, beddua eyleyip durdun... Böyle yapmamak lazım!

(*Ve lâ ted'ù alâ hudmiküm*) *Hâdim* kelimesinin çoğulu *huddem* de okunabilir. *Hudmiküm* diye harekelenmiş, şerhte de o şekilde hareke var.

“Hizmetçilerinize de beddua etmeyin!”

“—Sen misin o şeyleri kıran! Sen misin şu işi eksik yapan! Sen misin git dediğim yerden çabuk gelmeyen!..”

Beddua etmeyin, tutar.

(*Ve lâ ted'û alâ emvâliküm*) *Mal* Türkçe'de de olduğu gibi canlı mala da delalet eder, daha başka varlıklara da delalet eder. Yani, “Atınıza, katırınıza, eşeğinize, koyunuza, keçinize tosladı diye, tekme attı, çifte attı diye beddua etmeyin!”

Bütün bunlar günlük hayatımızda, halkımızın arasında kötü huylar olarak duyduğumuz, bildiğimiz şeylerdir. Yapılıyor, yapılmaması lazım!

Bazıları kendilerini güzel terbiye etmiş oluyorlar. Tam beddua edecek yerde terbiyesi güzel olduğundan öyle demiyor.

Meselâ adamı çok kızdırıyorsun, üstüne varıyorsun, damarına basıyorsun, “Fesühâna'llah!” diyor. Güzel! Beddua etmiyor ki, netice itibarıyla *Sühâna'llah* diyor. Veyahut fazla tazyik ediyorsun, *Lâ ilâhe illallah, Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh* diyor. Adam kızdı, belli...

Neden diyor?

Kötü bir şey dememek için. Anasından, babasından görgülü bir müslüman... Kızdığı zaman bile kötü bir şey dememeye alışmış da ondan. Yoksa kızdı, yanına fazla sokulma, fena yapacak, belli, sinirlendi ama (*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâhi'l-aliyyi'l-azîm*) veya (*Lâ ilâhe illa'llâh*) diyor.

Arabistan'da mesela, biraz münakaşa oldu mu, hemen gelirler, (*Salli ale'n-nebiy*) derler. Ne demek?

“—Peygamber Efendimiz’e salât u selâm getir bakalım!” demek. Tabii adam *salli* deyince mecbur kalıyor; (*Allâhümme salli alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed*) deyince, hem mânevî bakımdan bir şifa oluyor, kızgınlığı geçiyor; hem de onunla meşgul olurken asıl telaş, asıl kavganın, gürültünün heyecanı tavsamış oluyor. Bunlar güzel âdetler.

Sinirlenmese iyi ama insan sinirlenebilir. Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Sinirlendiğiniz zaman ayakta iseniz oturun, oturmuş vaziyetteyseniz ayağa kalkın veya uzanın veyahut abdest alın!”

Böyle bir şey onu tedavi edici olabiliyor.

Hâsılı, muhterem kardeşlerim!

Kendiniz, çoluk çocuğunuz, mallarınız ve hizmetçileriniz aleyhine ağzınızı bedduaya, kötü duaya, küçük veya büyük aleyhte dualar etmeye alıştırmayın! İyi şeylere alıştırın.

“—Eh çocuk! Yine mi bu haltı karıştırdın? Allah seni ıslah etsin e mi?”

Tamam, bak; bunun terbiyesi güzel. “Allah seni ıslah etsin!” diyor, fena demiyor.

İnsan, böyle güzel şeylere küçükten alışır. Çocuklar annelerinin ve babalarının kopyalarıdır. Hafızalarına teyp gibi alırlar, ondan sonra kendileri aynı şeyi yaparlar. Küçük çocuk, konuşmayı yeni becermiş, bebeği kucağına alıyor, anesi kendisine ne demişse o da onu diyor:

“—Altına çiş yapma ha, seni biz biz yaparım, altını yakarım.” falan diyor.

Belli ki annesi ona öyle demiş. Annesi ona öyle dediği için o da öyle yapıyor.

Onun için güzel şeylere kendimizi aklımız başımızdayken alıştıralım ki, sinirlenip üzüldüğümüz ve kontrolümüz gittiği, sigortamız attığı zaman yanlış iş yapmayalım.

Kendimizi ilk başta güzele alıştıralım! Bu bir prensip olsun. Beddua etmemek, yalan yere yemin etmemek, kötü söz söylememek...Söylenec bir şey varsa, dedelerimiz ne güzel demişler; *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azîm, Fesübhâna'llah, Lâ ilâhe illa'llah, Allahümme salli alâ seyidinâ muhammed...* Bunların mânaları başka ama kızıldığı zaman söyleniyor. Siz de kendinizi böyle terbiye edin! Biz de böyle yapalım ve babalar olarak da böyle hareket edelim!

Çünkü sözün İslâm'da çok önemi vardır. Ağızdan çıktı mı yazılır. Birisine beddua edersen, lanet edersen; o lanet gökyüzünde dolaşıp dolaşıp lanet edene gelir. Yani çıktığı ağzın sahibine geri gelir. Onun için kötü şeyler istememeli. Hayrını istemeli, iyi şeyler temenni etmeli. İyi şeylerden iyi hususlar hâsıl olur.

b. Yöneticilerinize Beddua Etmeyin!

Diğer hadîs-i şerîf...

Peygamber SAS Efendimiz buyurdular ki:²

---

² Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.51, no:7431; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan,

Kenzü'l-Ummal, c.VI, s.66, no:14876; *Camiü'l-Ehadis*, c.XVI, s.90, no:16299.

لَا تَدْعُوا عَلَىٰ أَيْمَتِكُمْ بِالْفَسَادِ فَإِنَّ صَلَاحَهُمْ
صَلَاحُكُمْ، وَفَسَادُهُمْ فَسَادُكُمْ

(الشيرازى فى اللقَاب عن ابن عمر)

RE. 471/1 (*Lâ ted'û alâ eimmetiküm bi'l-fesâdi, feinne salâhahüm salâhuküm, ve fesâdehüm fesâdüküm.*)

Abdullah ibn-i Ömer RA'dan bir hadîs-i şerîf. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

(*Lâ ted'û alâ eimmetiküm bi'l-fesâdi*)
“İmamlarınıza beddua etmeyin! İmamlarınızın fesadı yani kötü olması için, kötülüğü için ağzınızdan beddua çıkmasın. Aleyhlerine beddua eylemeyin! (*Feinne salâhahüm salâhuküm*) Çünkü onların iyiliği sizin iyiliğinizdir, onların salahı sizin salahınızdır; (*ve fesâdehüm fesâdüküm*) onların kötülüğü, fesadı sizin kötülüğünüz, fesadınız demektir.”

Yani onlar kötü oldu mu, siz de onlarla beraber mahvolur, cayır cayır yanarsınız. Onlar iyi oldu mu, siz de rahat edersiniz.

İmam ne demek?

Muhterem kardeşlerim! *İmam* eskiden son derece anlamı büyük olan bir sözdü. *İmam*, önder demek... (*Lâ ted'û alâ eimmetiküm*) demek, “Sizin önderlerinizin, liderlerinizin, büyük idarecilerinizin aleyhine beddua etmeyin!” demektir. Şimdi sözün seviyesi düştü düştü, mahalle imamına geldi. Mahalle imamını da kimse saymıyor. Namaz kılarken arkasında kılıyor

ama, ondan sonra ne sözünü ne hutbesini dinler. Böyle bir duruma geldi. Halbuki onlar dini öğreten kimseler oldukları için aslında hürmet etmek gerekiyor.

Buradaki imam sözü, *imâmü'l-müslimîn, eimetü'l-müslimîn* yâni müslümanların idarecileri demek. Baştaki valiler vs. gibi idarecilerin yukarıya ve aşağıya kadar çeşitli kademeleri...

Müslümanlar ne isteyecekler?

Onların ıslah olmasını, doğru yolda olmasını, Allah'a mü'min olmalarını, Allah'ın yoluna hizmet etmelerini, hayırlı işler yapmalarını, şeytana ve nefse uymamalarını, üzerine yüklenmiş oldukları hizmetleri güzel yapmalarını... Yani dua edecekler, onlar için iyi şeyler isteyecekler. Kötülüklerini isterlerse, "Kahrolsunlar, mahvolunsunlar, şöyle olsunlar, böyle olsunlar." der ve kötü olmalarına dua ederlerse, o zaman o iyi netice vermez.

Netice itibariyle insanlar cemiyet hayatı yaşıyor. Cemiyet hayatı yaşayınca da her cemiyette başlarında ister istemez bir idari teşkilatlanma oluyor. Arılarda bile var. Bir arı beyi var, işçi arılar var; iş bölümü var. Kimisi çiçek tozu, kimisi bal getirir, kimisi kovana bekler ve başkası hücum edince korur, kimisi harıl harıl çalışır filan. Tabiatın icabı bu...

Göçmen kuşlara bakın, ne ibretlidir. En başta öncüsü gider, onun arkasında, sağında, solunda sanki vezirleri gibi uçanlar, artçılar, öncüler bellidir. Yani onların gidişleri bir ibrettir.

Demek ki, idari teşkilatlanma toplu yaşayışın zaruretidir. Bu idari teşkilatlanmadan hepimiz mesulüz.

“—Beni ilgilendirmez.” Niye ilgilendirmesin?

(*Eüzü bi’llahi mine’ş-şeytâni ve’s-siyaseti*)

“Şeytandan ve siyasetten Allah’a sığınırım.”

Bazı kardeşlerimiz böyle dedi. O sözü söyleyenin belki başka maksadı var, demek istediği şey başka ama topluluk halinde yaşadığımızı göre onu yanlış anlamayalım. Bu topluluğun yönetilmesinden, bu topluluğun her ferdi veballidir, sorumludur. Bu topluluğun yönetilmesinin iyi olmasına hepiniz çalışacaksınız, hepimiz çalışacağız. Kötü olmamasına hepimiz gayret edeceğiz. Çünkü bu gemi batarsa, beraber batarız. Düşman hepimize güler. Batmazsa hepimiz beraber rahat ederiz. Böyle bir küsme, çekilme, bana ne veya aldırmama... Bu iyi bir şey değil. Hakiki İslâmî şuura uygun değil.

Derler ki, Avrupa’da bir memleketin başbakanına sormuşlar;

“—Niye İtalya şu durumlara düştü?”

“—Neme lazım!” demiş. Yani “Neme lazımdan düştü.” demek istemiş.

Niye “Neme lazım?” diyorsun, bu memleket senin değil mi? Sana emanet değil mi? Harp olursa cephede çarpışmayacak mısın? Sadece harp olunca, yumurta kapıya dayandığı zaman mı aklın başına geliyor? Şimdiden düzel, zaten hasta olduktan sonra, iş işten geçmişken...

Hasta olmadan *hıfzı's-sıhha* tedbirlerini almak önemli. Ne güzel söylemiş şair, çok güzel bir sözdür:

Hàzır ol cenge, eğer ister isen sulh u salâh!

Eğer sen sulh istiyorsan, salâh istiyorsan, cenge hazır ol. Kale gibi bir ordun, demir gibi bir yumruğun, mükemmel silahın olsun... Düşman korkar saldırmaz, sen de harp etmemiş olursun. Ama sen hazırlık yapmazsan, “Aman şu kuzunun eti ne kadar da güzel kebab olur, saldıralım!” diye herkes saldırır yani yağmalanırsın.

Bu memleketin her şeyi ile ilgileneceksin. Nasıl ceza koydular:

“—Sandık başına gideceksin, gitmezsen 10 bin lira cezayı yersin.” diyor.

Vazifeleri sopayla yapıyoruz, öyle şey olur mu? Cezayla, sopayla olur mu? Biz toplum adamıyız, hepimiz ilgilenmeliyiz. Her birimiz mahallemizde, semtimizdeki bir hayır derneğine, bir sosyal çalışmaya katılmalıyız. Topluluk halinde yaşıyoruz, o halde içtimai bir faaliyet yönümüz olması lazım.

“—Etiliye sütlüye karışmaz, melek gibi bir adam, çok iyi adam...”

Öyle şey yok! O adam, iyi adam değil. Karışacak; etliye de, sütlüye de, tatlıya da karışacak... Her şeyi güzel yapmaya çalışacak ve güzel yapılması için vazife alacak.

Hayır derneklerinde idare heyeti toplantısı yapılamaz, nisab dolmaz, kimse toplantıya gelmez, aidatlar ödenmez... Olmaz ki! İyi niyetle kurmuşsun, belli, yazı üstünde gayeleri güzel!

“—Niye çalışmıyorsun?”

“—İşim var, gücüm var.”

Bu da iş! Bu da sosyal vazifedir! Hepimiz hayır hizmetlerinin sahibi olacağız. Hayır hizmetlerini kimin yaptığı belli değil; birkaç kişi toplanmış, paraları topluyor...

“—Suiistimal oluyor mu?”

Olma ihtimali varsa gir bakalım oraya, yaptırtma... Suiistimali yaptırtma, o hayrı tıkr tıkr çalıştır.

“—Öksüz çocuklara yardım toplama veya anasız babasız çocukları esirgeme kurumu...”

Takip et bakalım; paralar hakikaten oraya gidiyor mu?

“—Hayır için, cihad için para topluyoruz.”

Takip et bakalım, oraya gidiyor mu? Ne oluyor? Verdiğin paralar nereye gidiyor? Hayra mı, şerre mi gidiyor? Anarşiye mi harcanıyor, senin gayene mi uygun gidiyor? Dansa, baloya mı gidiyor? Sen parayı onun için mi verdin, başka yere mi gidiyor? Parayı veriyorsun, aldırmıyorsun; öyle şey olur mu? Kontrol etmemekle hırsızlığa çanak tutuyorsun.

Kontrol edeceğiz, sahip çıkacağız; dinî vazifelerimizden biri...Çünkü İslâm insanın üstüne sosyal vazifeler yüklemiş bir dindir. Sosyal kelimesinin eskisi “içtimai” demek... İçtimai

vazifelerle vazifeliyiz, omzumuzda vazifeler var. Komşumuzun aç olduğunu bildiğimiz halde bizim evimizde tok yatmamızdan Allah- u Teâlâ razı gelmez, Peygamber Efendimiz razı değildir. Biraz gözünü aç da etrafına dikkat et; mahallende fakir var, haberin yok. Üst katındaki komşundan haberin yok.

Apartmanda on iki daire var.

“—On iki kişi kim var?”

“—Bilmiyorum.”

Birisi geliyor, gidiyor; nerelidir, neyin nesidir, haberi yok... Alt katı veya üst katı çalışıyorum, “Sizin apartmanda filanca var mı?” diyorum. Ziyarete gideceğim, apartmanı bulmuşum, daireyi bulamamışım. Adam aynı apartmanda kimin oturduğunun farkında değil... Böyle komşuluk mu olur?

c. Komşu Hakkı

Peygamber SAS Efendimiz buyurdu ki:³

---

³ Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.2239, no:5669; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2025, no:2625; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XII, s.360, no:13340; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2025, no:2624; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.760, no:5151; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.332, no:1942; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1211, no:3673; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.187, no:25580; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.265, no:511; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.I, s.202, no:647; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.VIII, s.65, no:4590; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V, s.220, no:25416; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VII, s.84, no:9562; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VI, s.275, no:12389; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.III, s.1005, no:1745; ; İbnü’l-Ca’d, *Müsned*, c.I, s.396, no:2707; İbn-i Ebi’d-Dünyâ, *Mekârim-i Ahlâk*, c.I, s.101, no:320; Temmâmü’r-Râzî, *el-Fevâid*, c.II, s.190, no:1496; Hz. Aişe RA’dan.

مَا زَالَ جِبْرِيلُ يُوصِينِي بِالْجَارِ حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورَثُهُ

(م. د. ت. حم. ق. عن ابن عمر؛ حم. ق. عن عائشة)

(*Mâ zâle cibriîl, yûsînî bi'l-câr, hattâ zanentü ennehû seyüverrisehû*) “Cebrâil AS geldi bana, o kadar çok komşu haklarından bahsetti ki, o kadar çok komşuyu tavsiye etti ki, ‘Aman komşuya dikkat et, aman komşu hukukuna dikkat et!’ diye o kadar tavsiye etti ki, komşu komşuya varis olacak sandım.”

O kadar yakınlık ki akrabalık, analık, babalıkmiş gibi de sanki o ona varis olacak. Bu kadar önemli!

Senin ocağından bir yemek çıktı, pişti. Mis gibi tereyağı kokuyor, etrafı kokusu kapladı. Yandaki komşu çocuk onu duydu, onlara bir tabak götüreceksin. Hastalandığı zaman ziyaret edeceksin. Cenazesi olursa katılacaksın. Düğünü, bayramı, daveti olursa, davetine icabet edeceksin. İyiliğini ve hayrını isteyeceksin.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.760, no:5152; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.332, no:1943; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.38, no:2403; Bezzâr, *Müsned*, c.VI, s.371, no:2388; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VIII, s.231, no:1538; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.445, no:9744; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.265, no:512; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.I, s.190, no:141; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.241, no:1586; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.81, no:624; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VIII, s.230, no:1538; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XVII, s.109; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.VIII, s.822; Ebû Ümâme RA'dan. *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.302, no:13541, 13542; *Kenzü'l-Ummâl*, c.IX, s.86, no:24878; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1212, no:2215.

Düşman bakacak, “Türkiye’deki müslümanlara bir şey yapamayız ki... Bizim istediğimiz kadar füzemiz, silahımız, elektronik cihazımız olsun. Bu adamların birlik ve beraberliği kırılmaz, yıkılmaz.” diyecek.

Mehmed Akif –Allah rahmet eylesin– ne güzel söylemiş:

*Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez;
Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez!*

Toplu vuracak yürekler; küt, küt, küt... Hep beraber “AllahAllah” diye atacak. Ozaman kimse bir şey yapamaz. 45-50 milyon yekpare insan; ödleri patlar. Adamların zaten ödleri patlıyor. Nüfus planlaması, bilmem ne; müslümanlar çoğalsın... Aman müslümanlar ileri gitmesin, aman müslümanlar sanayileşmesin, aman müslümanlar atom bombası yapmasın... Nasıl korkuyorlar!.. Aman ordu gücü gelişmesin...

Gözümüzü açacağız! Müslümanlığı sanmayın ki sadece Ramazan’dadır, kandil gün ve gecelerindedir. Müslümanlığı sanmayın ki sadece camidedir. Müslümanlık evde de var, işyerinde de var, çarşıda da var, pazarda da var...

Ben burada öyle kimseler biliyorum ki asker yazılmış, akşam yemeğini evinde yemedi, “İki saat önce kıtaya gideyim, sevabım daha çok olur.” diye erken gitti. Yemek yemeden gitti.

“–Kal, yemeği ye, öyle git!”

“–Yok! İki saat önce gideyim de sevabım daha çok olsun...” Öyle olacak!

Bu yağcılık değil; eğriye eğri, doğruya doğru. Yağcılık yapmayacağız.

“—Şak, şak, şak... Eyvallah efendim, Allah ömürler versin.” Önünde iki kat eğil... Öyle şey yok!

Peygamber Efendimiz:

“—Bir müslüman kötü bir insana, bir münafığa ‘Efendim!’ derse, Arş-ı A'lâ zangır zangır titrer.” diyor.

Eğriye eğri, doğruya doğru...

“—Kardeşim! Ben seni çok severim, canımdan kıymetlisin. Müslümanlık kardeşlik demektir ama şu yaptığın hata, gel şunu yapma!” diyebileceğiz.

“—Sen benim babamın oğlusun. Biz ikimiz kan kardeşiyiz, can kardeşiyiz ama ağabey, kardeşim şu yaptığın iş uygun olmuyor, bundan zarar çıkacak.” diyebileceğiz.

Yağcılık yok! Yağcılık ve dalkavukluk bir cemiyeti mahveder, adaletsizliğe götürür.

الْعَدْلُ أَسَاسُ الْمُلْكِ

(*El-adlü esâsü'l-mülk*) “Adalet egemenliğin temelidir.”

Yâni sağlam bünyeli bir organizasyona sahip topluluk olmanın şartı, adalettir. Adalet olmadı mı gider.

Adaleti en çok ne tahrip eder? Adam kayırmalar, dalkavukluklar, eyvallah etmeler vs... Öyle şey yok; eğriye eğri doğruya doğru!

d. Cihadın En Üstünü

Cihadın en üstünü nedir?

Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:⁴

أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ

(د.ه. عن أبي سعيد؛ حم.ه. طب. عن أي أمامة؛ ن. عن سمرة؛ حم.ن. هب. ض. عن طارق مرسل)

RE. 76/11 (*Efdalü'l-cihâdi kelimetü hakkun inde sultânin câir*) “Cihadın en üstünü, zalim hükümdarın karşısında hak sözü dobra dobra, çatır çatır söylemektir.”

---

⁴ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.527, no:4344; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.471, no:2174; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1329, no:4011; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.19, no:11159; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.551, no:8543; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.352, no:1101; Hâmidî, *Müsned*, c.2, s.331, no:752; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.247, no:1286; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.358, no:1448; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXXIII, s.305; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1330, no:4012; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.282, no:8081; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.166, no:1596; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.93, no:7581; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.248, no:1288; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.480, no:3326; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.176; Rûyânî, *Müsned*, c.III, s.337, no:1161; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.370; Ebû Ümâme RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VII, s.161, no:4209; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.314, no:18850; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.435, no:7834; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.III, s.230, no:123; ed-Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ*, c.I, s.238, no:427; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXIV, s.421, no:2939; Târik ibn-i Şihab Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.64, no:5511 ve c.XV, s.923, no:43588; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.172, no:457; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.198, no:3981.

“—Yok, bu senin yaptığın hata efendim. İstersen başımı kes, ister darağacında sallandır. Bu yanlış, doğrusu şu!” diyebileceğiz.

Herkesin iyiliğini isteyeceğiz. İslâm hudutları; ifratını, tefritini belirtmiştir. Körü körüne boş bir kâğıdın altına imza, “Üstünü nasıl doldurursan doldur.” Öyle yağma yok! Körü körüne bir itaat yok!

Hadis-i şerifte buyruluyor ki:⁵

---

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.66, no:20672; Taberânî, *Mu’cemü’l- Kebîr*, c.XVIII, s.170, no:381; Heysemî, *Müsnedü’l-Hâris*, c.II, s.632, no:602; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.II, s.55, no:873; İbn-i Esir, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.275; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.145; İmran ibn-i Husayn RA’dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.409, no:3889; Bezzâr, *Müsned*, c.V, s.356, no:1988; Abdü’r-Rezzak, *Musannef*, c.II, s.383, no:3788; Dâra Kutnî, *İlel*, c.V, s.155, no:786; İbn-i Abdi’l-Ber, *et-Temhîd*, c.VIII, s.58; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.131, no:1095; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.132, no:4622; Hz. Ali RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.IV, s.181, no:3917; Hz. Hüseyin RA’dan. İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.545, no:33717; Hasan-i Basrî Rh.A’ten.

Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.II, s.369, no:3647; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

İbn-i Abdi’l-Ber, *el-İstîâb*, c.I, s.269; Abdullah ibn-i Huzâfe RA’dan.

Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.X, s.22; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.II, s.109, no:443; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XVI, s.322; Temîm-i Dârî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VI, s.105, no:14875; *Keşfü’l-Hafâ*, c.II, s.2077, no:3076; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.XVI, s.427, no:17172.

لَا طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ الْخَالِقِ

(حم. طب. ك. وابن خزيمة، وابن جرير عن عمران؛ والحكم بن عمرو، وأبو نعيم، خط. عن أنس؛

طب. عن النواس)

RE. 481/9 (*Lâ tâate li-mahlûkin fî ma'siyeti'l-hâlik*) “Allah’a isyan yolunda, günah yolunda mahlûka itaat olmaz.”

Günahı emrediyor:

“—Öldür şunu!”

“—Olmaz!”

“—İç şu içkiyi, ben senin amirinim, emrediyorum.”

“—Olmaz!”

“—Yap şu haramı...”

“—Olmaz!”

“—Al şu rüşveti, tadımızı bozma. Burada ekip halindeyiz, payını al, sus.”

“—Öyle şey yok!”

“—Seni harcarız, başka yere sürdürürüz.”

“—Ne yaparsan yap, ben haram yiyemem. Ben çocuğuma haram lokma götürmem. Dürüst çalışın!”

Etraftaki şerli, hırsız, arsız insan bizim dürüstlüğümüzden korkacak, yok olup gidecek. Temizlik olan yerde mikrop ve hastalık olmaz.

Beden ne zaman hastalanıyor?

Sıhhatinden kaybettiği zaman... Onun için lütfen Müslümanlığı doğru, yani olduğu gibi, sapasağ-

lam anlayalım! Müslümanlık kuzuluk dini değildir, kurtluk dini de değildir; yerine göredir. Müslümanlık hikmet dinidir. Yapacağın şeyi bileceksin; kızacağın zamanı ve seveceğin zamanı bileceksin. Yardım edeceğin ve karşı duracağın kimseyi bileceksin. Herkesin de iyiliğini isteyeceksin.

Herkesin iyiliğini istiyoruz. Hepimiz insan nesliyiz, Hazret-i Adem Atamızın evlatlarıyız. Kabile kabile, millet millet olmuşuz. Öteki insanların da iyiliğini isterim. Ama onlar bana karşı iyilik isterlerse... Onlar bana oyun yapıp, dolap çevirip, aleyhimizde çalışıp dururken, ben de boynumu uzatmışım, kuzu kuzu, “Kes, al bıçağı...” Bıçağı da ben veriyorum, “Haydi, kes bakalım!” Öyle şey olur mu? Öyle yağma var mı? Yok! Her şey ölçülü...

e. Mü'minin Ferasetinden Sakının!

Müslüman zekidir. Nereden öğrenecek bu zekâyı? Nereden anlayacak?

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

---

⁶ Tirmizî, *Sünen*, c.X, s.399, no:3052; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.312, no:3254; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VII, s.354, no:1529; Ukaylî, *Duafâ*, c.VIII, s.95, no:1856; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.191, no:1234; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIV, s.67, no:1537; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.V, s.351, no:1154; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.102, no:7497; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.III, s.183, no:2042; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.387, no:663; Beyhakî, *ez-Zühdü'l-Kebîr*, c.I, s.374, no:370; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.III, s.86; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.207; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.V, s.99, no:2500; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.118; Ebû Ümâme RA'dan.

اتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ فَإِنَّهُ يَنْظُرُ بِنُورِ اللَّهِ

(بخ. فى تاريخه، ت. غريب، وابن السنى فى الطب، حل. عن أبى سعيد؛ طب. خط. والحكيم

وسمويه عن أبى أمامة؛ ابن جرير عن ابن عمر)

RE. 14/12 (*Ittekù firâsete'l-mü'mini*) “Mü'minin ferasetinden, anlayışından, sezgisinden, zekâsından korkun! (*Feinnehû yenzuru bi-nûri'llâhi*) Çünkü o, Allah'ın nuruyla bakar; gerçekleri çok güzel görür, iyiyi kötüyü anlar.”

Görünmeyecek şeyi “şıp” diye görür. Müslüman, senin saklamak istediğin ciğerinin köşesini görür, “Seni, seniii...” der, yani anlar.

Onun için, hakiki müslüman olun! Hakiki müslüman olsanız, kimse sizi aldatmaz. Peygamber Efendimiz:

“—Bir müslüman bir delikten iki defa sokulmaz.” diyor.

Bir delikten kazara olmasına bir pay vermiş. Bir kaza oldu, yılan geldi, topuğunu ısırды. Bir defa oldu. Bir daha olmaz.

Müslüman aklını başına toplayacak.

Müslümanlar fahrî müfettiştir, fahrî murakıptır, fahrî polistir, fahrî ahlâk zabıtasıdır. Müslümanlar bu dünyanın tadıdır, tuzudur. Çünkü Allah'ın erleridir, Allah'ın kullarıdır. Çünkü yeryüzünde iyiliği ivazsız garazsız olan insanlar yapar. Menfaat duygusu olan konuşulacak yerde susar,

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.94; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.88, no:30730; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.41, no:80; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.334, no:531.

yapılmayacak işi yapar. Dünyanın her yerinde müslümanlara ihtiyaç var, dürüst insanlara ihtiyaç var. Hele hele bizim memlekette çok daha fazla... Amerika'da da öyle, her yerde öyle...

Adam Rusya'da dinsizliği ilan etmiş, ahlâksız! Yürümez ki... O da yine dinsiz bir ahlâk bulmaya çalışıyor. “Şunu şöyle yapmayalım, bunu böyle yapmalıyız, etmeliyiz.” Tutmaz ki... Bir binayı yapmak için ne kadar derin temel kazıyorlar, ne kadar demirler döşüyorlar, ne kadar çimentolar atıyorlar.

“—İki kat bina olacak, bunu bu kadar alta niye kazıyorsunuz?”

“—Temelsiz olmaz! Kuru lafla ahlâk olmaz!”

“—Arif olanlar, kültürlü olanlar yapmaz. Herkesin vicdanı var, vicdanı olanlar yapmaz!”

Ne irfandır veren ahlâka ulviyet ne vicdandır;

Fazilet hissi insanlarda Allah korkusundandır.

Allah'tan korkan insan faziletli insan olur. Ötekisi şu kadar tahsil gördü, Amerika'ya gitti, Avrupa'ya gitti ama bak, deveyi hamuduyla nasıl yutuyor? Hamuduyla yutuyor, hamudunu çıkartmıyor. Rüşvet bâbında...

Niye? Kültür yetmez.

“—O zaman vicdanlı insan...”

Vicdan, terbiyesiz ve dinsiz olmuyor. Çok uğraşmışlar olur mu olmaz mı diye, çok kıvranmış insanlar Allah'ın yoluna gitmemek için, şeytan onları çok aldatmış... Vicdan böyle

gitmez. K lahımı ters çevireyim, anlat anlat doldur iini. Lafla hiç olmaz. Vicdanlıymış!.. Çok vicdanlı insanlar gördük. Tahsilli, vicdanlı; neler yapıyor...

Allah'tan korkacak! Allah'tan korktu mu k ğdını, toplu iğnesini hesap eder, hakkı geçmesin diye. Elmayı ısırır da, "Ben bu elmayı nereden ısırdım?" diye sahibini bulur, bin dereden özür getirir.

Suyun üstünde akan, düşmüş ve gitmiş olan elmayı... İslâm öyledir, iman öyledir.

İslâm'sız ve imansız insanlardan bina yapılmaz. Yapılırsa tutmaz. Briketten bir kat duvar yaparsın, ikinci kat briket ekmez. Briket y k taşıyacak bir malzeme değildir, bina dağılır. Bakarsın atır utur dağılmış, her şey kum olmuş. Sağlam malzeme ahl klı insandır. Ahlâk da dinden, Allah korkusundan gelir.

Onun için ahl klı olacağız ve her şeye de karışacağız.

"–Aldırma!"

"–Aldırırım."

"–Karışma!"

"–Karışırım."

"–Benim gemim!"

"– yle şey olur mu? Gemi battıktan sonra ben de içinde boğulacağım. Sen dangalak, şeyle yapmışsın, böyle yapmışsın, karaya oturtmuşsun. Gemiye batırmaya çalışıyorsun. Ben batırtır mıyım? Olmaz!"

Hepimiz borçluyuz. Hepimiz buranın, bu memleketin taşından toprağından sorumluyuz. Ormancılar yazı yazmışlar:

“—Ormansız ülke vatan değildir.”

Ne kadar cahilce bir söz! Ormansız taş yerleri de, kum yerleri de, hiç ot bitmeyen yerleri de vatandır; öyle saçma söz mü olur!.. “Güzel değildir.” de, başka bir şey de.

“—Ormansız yer vatan değildir.”

O zaman Yunanlıya verelim. Lafa bak, ormansız yer vatan değilmiş. Öyle şey olur mu? Suudi Arabistan’ı ondan mı elden çıkardık, orman yok diye? Ne biçim iş, neden? Adamın kafası çalışmıyor, söylediği sözün nereye gittiğini bilmiyor, kalbi sızlamıyor.

Kalbi sızlayan insan lâzım! Duyan, duygulu insan lâzım!

Allah bizi uyanık, duygulu müslümanlardan eylesin...

f. Cüzzamlılara Dikkatli Bakmayın!

Abdullah ibn-i Abbas ve Hüseyin Hazretleri’nden, Hz. Ali Efendimiz’den rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf:⁷

---

⁷ Ahmed ib-i Hanbel, *Müsned*, c.I. s.78, no:581; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXX, s.12; Heysemi, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.V, s.171, no:8386; Hz. Hüseyin ibn-i Ali RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.X, s.56, no:28339; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.XVI, s.92, no:16305.

لَا تُدِيمُوا النَّظَرَ إِلَى الْمَجْذُومِينَ وَإِذَا كَلَّمْتُمُوهُمْ
فَلْيَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ قَدْرَ رُمْحٍ

(حم. کر. عن فاطمة بنت الحسين وابن عباس معاً)

RE. 470/2 (*Lâ tûdîmü'n-nazara ile'l-meczûmîne, ve izâ kellemtümûhüm, felyekün beyneküm ve beynehüm kaderu rumhin.*)

Cüzzam diye bir hastalık var. Cüzzam illeti korkunç bir hastalık. Yıllar yılı –yedi sene mi bilmem kaç sene— insanın mikrobi içinde saklı kalıyor, sınıyor. Mikrop bir yerden bulaşsa bile seneler sonra ortaya çıkıyor. Cüzzam hastalığı korkunç bir hastalık, bulaşıcı da... Çok tehlikeli. Onu artık ayırıyorlar ve ayrı

bir yerde tutuyorlar. Öyle bir hastalık... Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

(*Lâ tûdîmü'n-nazara ile'l-meczûmîne*)
“Cüzzamlıya uzun müddet nazar etmeyin, bakmayın! (*Ve izâ kellemtümûhüm,*)
Konuştuğunuz zaman, (*felyekün beyneküm ve beynehüm kaderu rumhin*) onlarla aranızda bir mızrak boyu mesafe bulunsun!”

“—O zaman mikropları biliyorlar mıydı? Tıp ileri miydi? Tıp Fakültesi mi vardı?”

Hayır! Peygamber Efendimiz ümmi peygamberdi, ama Allah'ın hak peygamberiydi. Peygamber Efendimiz ümmiydi, eliyle yazı yazmamıştı. Mektep yoktu, medrese yoktu, okuma bilen insan yoktu ki... Koca Mekke'de okuma yazma bilen 16-17 kişi vardı. O da okuma yazma bilse ne olacak?..

“—Bir mızrak boyu kadar aranızda mesafe kalsın, değmeyin.” diyor. “Çok da devamlı bakmayın!” diyor. Psikolojik zararı ve başka zararları var.

g. Hasta Görünce Edilecek Dua

Bir insan bir hasta görse ne diyecek?

Beyhakî'nin *Şuabü'l-İman*'ında Ebû Hüreyre RA'dan rivayet ettiğine göre Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuşlar:⁸

إِذَا رَأَى أَحَدَكُمْ مُبْتَلَى فَقَالَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
عَافَانِي مِمَّا ابْتَلَاكَ بِهِ وَفَضَّلَنِي عَلَيْكَ وَعَلَى كَثِيرٍ
مِنْ عِبَادِهِ تَفْضِيلًا كَانَ شُكْرَ تِلْكَ النِّعْمَةِ

(طب. هب. عن أبي هريرة)

RE. 46/4 (*İzâ raâ ehadüküm mübtelen fekalâ: El-hamdü lillahi'llezî âfânî mimme'btelâke bihi, ve faddalenî aleyke ve alâ kesîrin min ibâdihî tafdîlâ; kâne şükre tilke'n-ni'meti.*)

⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.317, no:3354; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.107, no:4443; Taberânî, *Dua*, c.I, s.254, no:799; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.283, no:5324; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.IV, s.113, no:1016; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.543, no:5693; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIII, s.330; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.V, s.13; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.36, no:124; Taberânî, *Dua*, c.I, s.253, no:798; Ukaylî, *Duafâ*, c.VI, s.253, no:1434; Harâitî, *Şükru'llah alâ Niamihî*, c.I, s.3, no:2; Hz. Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.142, no:3509; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.164, no:1976.

(*İzâ raâ ehadüküm mübtelen fekâle*) “Sizden biriniz bir hastalığa müptela olmuş, bir derde giriftar olmuş birini gördüğü zaman içinden desin ki:

(*El-hamdü-li’llâhi’lllezî âfânî mimme’b-telâke bihi*) “Sana bu hastalığı veren ve beni bu hastalıktan salim kılan Allah’a hamdolsun.”

(*Ve faddalenî aleyke ve alâ-kesîrin min ibâdihî tafdîlâ.*) “Bana böyle sıhhat vermek suretiyle, beni senden ve diğer insanlardan üstün kılan ve beni hasta etmeyen, bu belaya uğratmayan Allah’a hamd ü senâlar olsun.” desin!

İnsan, “Benim ne hünerim ne meziyetim var ki, Allah bana birçok halkından, yarattığından daha fazla nimetler ihsan etmiş; hamd olsun!” diyecek.

Çünkü sen o hastadan daha mı kıymetlisin? Belki sen daha çok günahlısın, o daha çok ibadetli ama, Allah sana afiyet vermiş. Kıymetini bil de Allah’a hamd et!

İnsan, hastayı görünce kendisinde bir nimet olduğunu anlayacak ve içinden *El-hamdü li’llâh* diyecek. Çünkü bir şeyin kıymeti yokluğunda anlaşılır.

Onun için ne demişler:

Ya öl de bilem kıymetini;

Ya git de bilem...

Arkadaşının kıymetini yanındayken bilmezsin; kavga gürültü... Karısı kocasının kıymetini bilmez, kocası karısının kıymetini bilmez.

Komşusu komşusunun kıymetini bilmez; ölünce anlar. Kör öldü mü kömür gözlü olur, bir de o mesele var.

Asıl insanın kıymeti, gidince veya ölünce bilinir. Arkasından bir sürü methiyeler...

“—Siz bu adamcağıza hayatında neler çektirttiniz. Şimdi öldükten sonra methediyorsunuz. Hayatta iken methedip sevseydiniz de o da mutlu olsaydı ya...”

İnsanoğlunun tabiatı budur işte! Elinde nimet olmayan insanı gördüğü zaman, kendisindeki nimetin Allah'ın büyük bir lütfu olduğunu bilecek. Şimdi hiçbirimizin aklına gelmez ki;

“—Allah'a hamd u senâlar olsun. Ne mutlu bana ki turp gibiyim. Mâşâallah, yürüyüp camiye geldim, oturup dinliyorum, bir yerimde bir ağrı yok!” diyelim.

Haberi yok! Bir yerine bir ağrı sapsansa gününü görür:

“—Vay! Ağrısızlık meğerse ne büyük nimetmiş. Yıllar yılı ağrısız gezdim, ona şükretmek, hamd etmek gerektiğini hiç anlayamadım. Bak ağrı sapsanınca nasıl kıvranıyorum.” diye insanın aklı o zaman başına gelir.

Aklı başına geldiği zaman kıymeti kalmaz. Onun için insansihhatliken hamd etmesini öğrenecek. Sıhatsızlık baktığı zaman da böyle bir tavır alacak. Müslüman, Allah'ın üzerindeki nimetlerini bilecek.

h. Ashabımın Aleyhinde Konuşmayın!

Deylemî, İbn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁹

لَا تَذْكُرُوا مَسَاوِي أَصْحَابِي فَتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ
عَلَيْهِمْ وَادْكُرُوا مَحَاسِنَ أَصْحَابِي حَتَّى تَأْتَلِفَ
قُلُوبُكُمْ

(الديلمى عن ابن عمر وفيه شيء)

RE. 471/3 (*Lâ tezkürû mesâviye ashâbî, fetahtelif kulûbüküm aleyhim; ve'zükürû mehâsine ashâbî, hattâ te'telif kulûbüküm.*)

(*Lâ tezkürû mesâviye ashâbî*) “Ashabımın aleyhinde kötülükler söylemeyin!”

“—O sahabe şöyle yaptı da, böyle oldu da...” diye size kötülük gibi gelen rivayetleri söyleyip durmayın! Benim ashabım...”

Peygamber Efendimiz'in ashâbı oldu mu, onun meclisine erdi mi, ne mutlu o kimseye... Onun aleyhinde bulunulmaz. Onlar yıldızlar gibidir, onların aleyhinde konuştu mu, Allah insanın kalbine bir eğrilik verir. Kalbi onları sevmez olur, onları sevmediği zaman da Rasûlüllah'ı ezâlandırılmış olur.

⁹ Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, c.V, s.31, no:7362; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Ebu Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.X, s.60, no:1989; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.541, no:32535; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.94, no:16308.

Ashabını sevmediği zaman, aleyhinde dil uzattığı zaman, Peygamber Efendimiz'i üzmüş olur. Peygamber Efendimiz'i üzen kimseye de Allah ceza verir. Bu, besbelli bir şey; başka hadîs-i şeriflerden biliyoruz.

Ashâb-ı kirâm konuşulurken dikkat edeceğiz.

Bunu en çok kimler yapıyor?

Tarihçiler yapıyor:

“—Talha şuraya gitti de, Zübeyr buraya geldi de, Ali şöyle yaptı da...”

“—Askerlik arkadaşın mı bunlar senin? Kimlerden bahsediyorsun sen?”

Sahabe-i kiramdan bahsediyorsun!

İlk önce (*radiya'llâhu anh*) de bakayım! Ondan sonra da, sen onların kafalarını anlayamazsın. Onların aralarında herhangi bir mesele varsa onlar içtihadıdır. Senin gibi dünya ehlinin şeyinde değildir.

Okuyor Goldziher'in, Kaetanî'nin, filanca Avrupalı yazarın kendi kâfirce yorumlarını; sahabenin kimisini iyi görüyor, kimisini kötü görüyor, dil uzatıyor. Yapma! Efendimiz'i darıltırsın, başına dert gelir. Müslüman, sahabe-i kirâmın yıldızlı, pırıl pırıl bir altın tabaka olduğunu bilecek. Asr-ı saadeti bilecek, tabiine hürmet edecek. Efendimiz, o zamandan bildirmiş.

Eğer iyiliklerini zikrederseniz gönlünüz ısınır. İnsan ısındığı zaman sevgi duyar. Kişi sevdiği ile beraber olacak biliyorsunuz. Peygamber Efendimiz SAS buyurdu ki:

“—Mekânları farklı farklı olsa bile, kişi sevdiği ile beraber haşrolacak. Mevkileri, dinî dereceleri farklı farklı bile olsa, âhirette birbirini sevenler beraber olacak.”

Delilim ne?

Bir gün Sevban RA Peygamber Efendimiz’in meclisinde gözünü dikmiş Efendimiz’i hayran hayran seyrediyor. Peygamber Efendimiz:

“—Ne o?” diyor.

O da diyor ki:

“—Yâ Rasûlallah! Allah’a hamdolsun ki bu dünyada senin ashabın olmuşum, senin yanında bulunabiliyorum, senin cemalini görebiliyorum, yüzüne bakıp lezzetler içinde, zevkler içinde mest oluyorum. Ama âhiret aklıma geldi mi üzülüyorum, gamlanıyorum, kederleniyorum. Çünkü sen âhirette *seyyidü’l-evvelîn ve’l-âhirîn* olarak Makâm-ı Mahmud’a, cennetin en yüksek derecesine çıkacaksın. Başka hiçbir beşere nasip olmayan mertebeye çıkacaksın.” diye tevazu ile devam ediyor;

“—Ben de eğer cennete girebilirim bile... Girer miyim, giremez miyim bilmem ama girebilirim bile, kim bilir nerelerde olacağım? Seni oralarda göremem diye üzülüyorum.” diyor.

Ne ahiret endişeleri... “Cennete girersem bile Rasûlüllah’tan ayrı kalırım.” diye üzülüyor. Bizim de bugünkü kafalarımıza bak. Ne âhireti düşünürüz, ne dostlardan ayrılığı düşünürüz, ne Peygamber Efendimiz’den uzak düşmeyi düşünürüz... Birçok kimse bu durumdadır.

Efendimiz diyor ki:¹⁰

الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ

(خ.م. عن ابن مسعود)

(*El-mer'ü mea men ehabbe*) “Kişi sevdiğiyle beraberdir. Âhirette kişi sevdiğiyle beraber haşrolacak!” buyuruyor.

Derecesi aşağı olsa bile beraber olacağının delili bu! Onun için iyi kimseleri sevelim! Ashâb-ı kirâmı sevelim ki onlarla komşu olalım:

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ
وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا

(النساء: ٦٩)

(*Ve men yutii'llâhe ve'r-rasûle*) “Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse, (*feülâike mea'llezîne en'ama'llàhu aleyhim mine'n-nebiyyîne ve's-sıddîkîne ve's-şühedâi ve's-sâlihîn*) işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberlerle, sıddîklarla, şehidlerle ve sâlihlerle beraberdir. (*Ve hasüne ülâike refîkà*) Onlar ne iyi arkadaşlardır.” (Nisâ, 4/69)

Allah bizi o mübareklerden ayırmasın...

¹⁰ Buhârî, *Sahîh*, c.XIX, s.145, no:5702; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.95, no:4779; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

i. Benim Adımı Üç Yerde Anmayın!

Peygamber SAS Efendimiz bu hadîs-i şerîfnde buyuruyor ki:¹¹

لَا تَذْكُرُونِي فِي ثَلَاثٍ عِنْدَ تَسْمِيَةِ الطَّعَامِ وَعِنْدَ
الذَّبْحِ وَعِنْدَ الْعُطَاسِ

(ق. عن عبد الرحيم بن زيد العمى عن ابيه مرسل)

RE. 471/4 (*Lâ tezkürûnî fî selâsin: İnde tesmiyeti't-taâmi, ve inde'z-zebhi, ve inde'l-utâsi.*)

(*Lâ tezkürûnî fî selâsin*) “Üç yerde benim adımı anmayın!”

1. (*İnde tesmiyeti't-taâmi*) “Yemeğe başlarken, (*Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*) deyin, tamam.

2. (*Ve inde'z-zebhi*) “Kurban keserken, (*Bismi'llâhi allâhu ekber*) deyin, tamam.

3. (*Ve inde'l-utâsi*) “Hapşurduğunuz zaman, (*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn*) deyin, tamam.

Efendimiz ayrıca isminin oralarda söylenmesini istememiş.

Tabii başka zaman, (*Lâ ilâhe illa'llâh, muhammedün rasûlüllâh*) diyebilirsiniz. (*El-hamdü lillâh, v'es-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn*) diyebilirsiniz

¹¹ Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.286, no:18962; Abdurrahîm ibn-i Zeyd el- amâ babasından.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.33, no:7370; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.509, no:2255; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.94, no:16310.

Ama kesilecek kurban Allah'ın adıyla anılacak, orada bir de kul adı anılır, kul için kesilme durumu olursa, kurban haram olur. Yanlış anlaşılmasın diye tek, sadece ve sadece Allah için kesilir. Nimetin Allah'tan olduğu bilinsin diye yemek yerken, kurban kesilirken... Bir de hapşurulduğu zaman...

Onun için Efendimiz diyor ki, “Ben Allah'ın peygamberiyim ama o ayrı... Allah'ı, Allah'tan olduğunu, Allah'tan geldiğini, Allah için kesildiğini, nimeti Allah'ın verdiğini bilmen babında bir terbiye olmuş oluyor. Allàhu a'lem...

j. Hz. Muaviye'nin Halife Olacağı

Beşinci hadîs-i şerîf, Hazret-i Ali Efendimiz'den rivayet edilmiş, Deylemî kitabında kaydeylemiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:¹²

لَا تَذْهَبُ الْأَيَّامُ وَاللَّيَالِي حَتَّى يَمْلِكَ مُعَاوِيَةُ

(الديلمى عن على)

RE. 471/5 (*Lâ tezhebü'l-eyyâmü ve'l-leyâlî, hattâ yemlike muàviyetü.*)

“Muaviye hükümdar olmadıkça bu günler geceler bitmez.” Yani kıyamet kopmaz. Yani, “Kıyamet kopmadan ille Muaviye bir hükümdarlık yapacak.” demiş. Hadîs-i şerîfin metni böyle.

¹² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.77, no:7507; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LIX, s.151; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mizan*, c.III, s.53, no:209; Ukaylî, *Duafâ*, c.II, s.176, Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIII, s.588, no:37514; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.97, no:16316.

Muaviye'nin hükümdarlığı Hazreti Ali Efendimiz'den sonradır. Peygamber Efendimiz vefat ediyor, Ebû Bekr-i Sıddîk halife oluyor. Ebû Bekr-i Sıddîk'tan sonra Ömerü'l-Faruk halife oluyor. Ömerü'l-Faruk'tan sonra Osman-ı Zinnureyn halife oluyor. Osman-ı Zinnureyn'den sonra Aliyy-i Murtaza; *rıdvânu'llâhi teâlâ aleyhim ecmaîn*... Ondan sonra ihtilaf başlıyor. Muaviye, Şam tarafında ayrı bir iş başlatıyor.

Bu, Peygamber SAS Efendimiz'in istikbale ait verdiği bilgilerden birisi oluyor.

Peygamber Efendimiz istikbale ait bilgiler verdi. Meselâ, “İstanbul’u fetheden ordu ne iyidir...” diye bir hadîs-i şerîf rivayet ediliyor:¹³

لَتُفْتَحَنَّ الْقُسْطَنْطِينِيَّةُ فَلَنِعْمَ الْأَمِيرُ أَمِيرُهَا
وَلَنِعْمَ الْجَيْشُ ذَلِكَ الْجَيْشُ

(حم. طب. ك. عن بشر الغنوي)

(*Letüftehanne'l-kostantîniyyetü*) “Kostantıniyye mutlaka, kesin olarak fetholunacaktır. (*Feleni'me'l-emîri emîruhâ*) Onu fetheden komutan ne güzel komutandır, (*ve leni'mi'l-ceyşi zâlike'l-ceyş*) onu fetheden asker ne güzel askerdir.”

¹³ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.335, no:18977; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.38, no:1216; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.468, no:8300; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.118; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.I, s.308, no:684; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.II, s.81, no:1760; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LVIII, s.34; Abdullah ibn-i Bişr el-Ganevî, babasından.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.252, no:38462; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VI, s.323, no:10384; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVII, s.339, no:18311.

Bu hadîs-i şerîf üzerinde bir kardeşimiz Diyanet dergisinin bir sayısında on beş-yirmi sayfa tetkikat yapıp kaynakları karıştırmış, sahih diyor; tamam. Yani Peygamber Efendimiz'in hadislerinin kıyamete dair, istikbale ait şeyleri söylediğinin bir misâli olmuş oluyor.

Zaten Kur'ân-ı Kerîm'de buna ait misaller var:

غَلِبَتِ الرُّومُ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلِبِهِمْ

سَيَغْلِبُونَ

(الروم: ۲-۳)

(*Gulibeti'r-rûm*) “Rumlar yâni, Romalılar, Bizanslılar bir savaşta mağlup oldular; (*fî ed-ne'l-ardı*) Arapların bulunduğu bölgeye en yakın bir yerde onlar. (*Ve hüm min ba'di galebihim feyuğlebûn*) Halbuki onlar, bu mağlubiyetten sonra birkaç yıl içinde galip geleceklerdir.” (Rum, 30/1-2)

Yâni, “Galip gelenler mağlup olacaklar, iş tersine dönecek.” diye ayet-i kerime nazil olmuş.

Yani Bizans devleti, İran'ın Sasani devletinin karşısında mağlup oldu. Ama onlar bu mağlubiyetlerinin arkasından bir zaman sonra öbür tarafa galebe çalacaklar. Ayet-i kerîme olmadan bildiriyor.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz de müşriklerle iddiaya girmiş:

“—Var mısınız iddiaya?”

Onlar Bizanslılar ehl-i kitap diye sevinmişler. Bak, nereden netutturuyorlar. Bizans o zaman hıristiyandı. Allah'a inanıyorlar, Hz. İsa AS'a bağlılar. İranlılar ateşe tapıyorlar, ateşperestler. Ateşperestler müşrik olduğundan Mekke'nin müşrikleri onları tutuyor. Takım tutar gibi. İranlılar Bizanslılarla savaştı ve onları yendi diye bayram ediyorlar.

“—Gördünüz mü, işte bak! O ateşperest de o ehl-i kitabı yendi, biz de sizi burada tepeleyeceğiz.” demek istiyorlar.

Görüyor musunuz, nasıl kan çekiyor. Gelin bir de şu soruyu soralım:

“—Kâfirler bu kadar şuurlu da müslümanlar niye bu kadar şuurlu değil?”

Bir komünist şairin bir mısraını hatırlıyorum:¹⁴

*Yarısı burdaysa kalbimin Yarısı Çin'dedir, doktor.
Sarı Nehre doğru akan Ordunun içindedir.*

Yani bir komünist orduyu destekliyor ve kalbinin oraya bağlı olduğunu söylüyor. Sonra oraya kaçtı, oralarda bir şeyler yaptı filan... Adamlar bu kadar beynelmilel sevgi şuuruna sahip. Demek Peygamber Efendimiz SAS zamanında da öyleymiş. İranlı'yı tutuyor; Bizanslı hıristiyan, ehl-i kitap diye... Allah Allah!

Bu devirde şaşkın birtakım müslümanlar var.

Âyet-i kerîmede geçiyor ki, eski peygamberler kavimlerine geldikleri zaman;

---

¹⁴Nazım Hikmet Ran (1902, Selanik - 1963, Moskova)

“—Allah’a inanın. Ben Allah’ın gönderdiği peygamberim. Allah size şu emirleri gönderiyor.” dediği zaman ne demişler?

“—Biz senin sözün üzerine atalarımızın yolunu bırakmayız.” demişler.

Bize bakıyoruz. Eski ümmetler hep böyle demiş. Atalarımız hak yol üzerine gitmiş gitmiş gitmiş. Bir zaman sonra birisi gelmiş, dinsizlik modası yapmış:

“—Dini boş ver, din afyondur, din lüzumsuzdur.” bilmem ne demiş.

Hemen bizimkiler atalarının dinini bırakıvermiş. Ne acı iş!

Müşrikler kadar da hak dine bağlılığınız yok mu?

Ebû Bekr-i Sıddîk, İranlıların galebesine Mekke’nin müşrikleri sevinince;

“—Sevinmeyin, biraz sonra yenileceksiniz.” diyor.

Nereden diyor? Âyet-i kerîme indi:

غُلِبَتِ الرُّومُ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ
سَيَغْلِبُونَ فِي بِضْعِ سِنِينَ

(الروم: ۲-۳)

(Gulibeti’r-rûm. Fî edne’l-ardı ve hüm min ba’di galebihim se- yağlibûn. Fî bid’i sinîn.)

“Rumlar, yenildi. Arapların bulunduğu bölgeye

en yakın bir yerde onlar... Halbuki onlar, bu yenilgilerinden sonra birkaç yıl içinde tekrar galip geleceklerdir.” (Rum, 30/1-3) diye.

Peygamber Efendimiz’e de gelmiş, söylemiş;

“—Bu müşrikler böyle böyle şamata ettiler. Ben de böyle iddialaştım. Üç yıl için on devesine iddiaya girdik.”

Peygamber Efendimiz demiş ki:

“—Develerin sayısını şu kadara çıkart, sene müddetini biraz uzat!”

İstikbale ait şeyi de yine Peygamber Efendimiz söylüyor; “Seneyi o kadar kısa tutturma, seneyi uzat. Buna mukabil develerin sayısını da arttır.” diyor.

“—Pekiyi!” diyor, öyle yapıyor. Seneyi on yıla, deveyi de yüz taneye çıkarıyorlar.

Hudeybiye anlaşmasının yapıldığı günlerde Bizanslıların galip geldiği haberi geliyor. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz iddiayı kazanıyor. Sıddîk çünkü... Ayet indi, inanıyor, öyle olacağını biliyor. Galip geleceğini bildiği için develerle iddiaya giriyor.

Allah bize o imanı nasip etsin, bütün mesele o... Gerisi laf, boş! Vaaz dinlemek de boş, namaz da boş, oruç da boş... O iman yerleşmedikten sonra ibadetlerin bile tadı tuzu olmaz, sevabı kalmaz. O iman olacak, o aşk olacak. Allah bize o aşkı, şevki versin.

Yunus Emre ne diyor:

Eğer beni öldüreler.

Külüm göğe savuralar.

Toprağım anda çağıra.

Bana seni gerek seni.

Yani, “Yâ Rabbi! Eğer beni öldürseler, yaksalar, kül etseler... Kül ettikten sonra da küllerimi havalarda savursalar... O küllerim bile, ‘Yâ Rabbi! Ben seni isterim, ben seni isterim, ben seni isterim...’ diye, ‘Allah, Allah, Allah’ diye seni ister.” diyor. O sevgi lazım!

k. Homoseksüelliğin Artması

Muhterem kardeşlerim!

Dinde ayıp yoktur. Bir hadîs-i şerîf geldi, bu da istikbale ait... Vâsile ve Enes RA’dan İbn-i Asâkir’in ve Hatîb-i Bağdâdî’nin naklettiği bir hadîs-i şerîftir.

Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:¹⁵

لَا تَذْهَبُ الدُّنْيَا حَتَّى يَسْتَعْنِيَ النِّسَاءُ بِالنِّسَاءِ
وَالرِّجَالُ بِالرِّجَالِ وَالسُّحَاقُ زِنَاءُ النِّسَاءِ فِيمَا
بَيْنَهُنَّ

(خط.كر. عن وائلة وأنس)

¹⁵ Temmâmü’r-Râzî, *Fevâid*, c.III, s.135, no:1133; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.X, s.119; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XIV, s.226, no:38500; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVI, s.98, no:16320.

RE. 471/6 (*Lâ tezhebü'd-dünyâ, hattâ yestağniye'n-nisâü bi'n-nisâi. ve'r-ricâlü bi'r-ricâli. ve's-sihâku zinâü'n-nisâi fîmâ beynehünne.*)

(*Lâ tezhebü'd-dünyâ*) “Dünya yok olmaz; (*hattâ yestağniye'n-nisâü bi'n-nisâi*) kadınlar kadınlarla tatmin olmadıkça... (*Ve'r-ricâlü bi'r-ricâli*) Erkekler erkeklerle tatmin olmadıkça... (*Ve's-sihâku zinâü'n-nisâi*) Aralarında sürtüştürme kadınların zinasıdır.”

Yâni bu ne demek?

Bu dünyada ahlâk bozulacak, bozulacak, bozulacak... Öyle bir çığırından çıkacak, öyle tabii mecrasından sapacak, öyle şirazesinden kopacak ki kadınlar kadınlarla, erkekler erkeklerle tatmin olacaklar.

Muhterem kardeşlerim!

Birkaç defa birkaç vesileyle söyledim. Dinde ayıplama dolayısıyla bazı gerçekleri hocalar olarak saklayamıyoruz. Sırası gelince söylemek icap ediyor, onu da söylüyoruz.

İnsanın cinsel hayatı denilen bir hayat var. Bu, nefsin kuvvetli bir arzusu. Bu arzu, koyun postunun dabakçı tarafından yerden yere çalındığı gibi, insanları yerden yere çalıyor. Cinsî arzunun kontrolsüzlüğü insanları çok rezil duruma düşürüyor, mahvediyor. Ne insanlık, ne ahlâk, ne dervişlik kalıyor; hiçbir şey kalmıyor. Çünkü kuvvetli bir duygu. Allah insan nesli devam etsin diye, o kuvvetli duyguları insanların içine reksetmiş, yerleştirmiş, koymuş

ki o duygu lazım. İnsanın kendi neslini devam ettirmesi gerektiğinden Allah, Hâlik-ı Zü'lcelâlimiz o duyguyu koymuş. O duygu normal yolunda kullanılacak.

İnsan normal baba olacak. Şerefli, alını açık, temiz, pak, namuslu kız gibi iffetli baba olacak. Erkek böyle... Kız da tam hanımefendi olacak, anne olacak. İslâm bunu emrediyor.

“—Genç yaşta evlendirdir!” diyor.

Hatta anne babası, genç yaşta bir çocuğu evlendirmezse, onlar da bir kabahat işlerlerse, bu duygu kuvvetli olduğundan, flörttü vs. “Onların günahları babalara yazılır.” diyor.

Kazık kadar olmuş, büluğa ermiş, mektebe gönderiyorsun. Giyiyor çorapları... Ötekisi süsleniyor, berikisi süsleniyor...

“—Ne oluyor? Hayrola? Nereye gidiş? Hani nerede Müslümanlık? Nerede ahlâk?”

Zahir böyle, perde arkası başka türlü...

Bir gün Ankara'da arka sokakta yürüyorum. İhtiyar bir hocam vardı, onun evinden bizim fakülteye doğru yürüyorum. Yanımda Maarif Koleji'nin ilkokul beşinci sınıfına giden iki tane kız yürüyor. İki tane bacak kadar kız. Ben gidiyorum, onlar da dalmışlar etraflarına bakmıyorlar; kendi konuşmaları duyuluyor mu duyulmuyor mu haberleri yok. Bacak kadar nesnelere ne laf konuşuyorlar, şaşarsınız. Allah Allah! Bu yaşta bunlar sizin konuşacağınız şeyler değil ki... Kendi aralarında çok edepsiz şeyler konuşuyorlar.

Öyle bırakırsan bu duygu insanı rezil eder.

Nasıl olacak?

Bu duyguyu normal mecrasına oturtacağız. Zamanı gelince evlenecek, mesut bir yuva kuracak. Alnı açık, tertemiz, namuslu, iffetli... Kız kapalı, erkek eli değmemiş olacak. Erkek kapalı olacak, kıza eli değmemiş, namahreme kuşak çözmemiş olacak. Öyle olması lazım!

“—Efendim, kız değmesin de erkek erkektir, yapar.”

Öyle yağma var mı? Alırım sopayı elime! Öyle şey yok! Erkek de namuslu olacak, kız da namuslu olacak. Erkek de kıza, nâmahreme bakmayacak; kız da erkeğe, nâmahreme bakmayacak. Zamanı gelince evlendireceksin, baş göz edeceksin:

“—Bakın, size bir yuva kurduk. Allah mes’ud etsin, kuşlar gibi mes’ud, bahtiyar olun.” diyeceksin.

Böyle kurtulur.

Gazetelerde harıl harıl, homur homur bu duyguyu gıcıklanırsa... Bütün şehrin sanayii bu duyguyu harekete geçirip de adamların cebinden paraları soymak esasına göre kurulursa... Gazinolar, barlar, pavyonlar, bilmem neler, bilmem neler...

Ne olur? Bu erkeklerde şeref, bu kızlarda namus kalmaz. Bu cemiyet normal, sıhhatli ailelerden mahrum kalır ve çöker. Eski cemiyetler böyle çöktü. Sodom, Gomore, Pompei gibi birçok şehirler böyle çöktü.

Pompei şehri nasıl helâk oldu?

Vezüv yanardağı bir patladı. Küller bütün şehir halkının üzerine birden çöktü, lavlar birden kapattı. Sanki alçıda dondurulmuş gibi oldular. Bütün şehir ahalisi alçıda dondurulmuş gibi oldular. Şimdiki adamlar da arkeolojik kazı yapıyorlar. Zaten kül olduğu için süpürüyorlarmış, çıkıyormuş. İçerdekiler de hiç bakteri ve sâire olmadığı için hiç çürümemiş oluyormuş, aynen çıkıyormuş. Hangi hayat üzerine, hayatın hangi işini yapıyorlarsa, o hal üzere dondurulmuş vaziyette çıkıyorlarmış. Dükkânda ticaret yapıyorken, evinde uyuyorken vs... Öyle rezil sahneler çıkıyormuş ki ortaya...

Bizim felsefe profesörü arkadaşımız Roma'ya gitmiş, görmüş, o anlattı. Anlaşılan adamların akli fikri bu cinsî duyguya esir olmuş. Onlar anlamaz, biz biliyoruz ki Allah tepelerine kahrını indirmiş.

Onlar anlamaz, nereden anlayacaklar?.. Bu adamlara tükürsen, “Yağmur yağıyor!” derler, anlamazlar ki. Kahrı da, lütfu da anlamazlar.

“—Allah bize bu kadar nimet verdi, Allah'a güzel ibadet edelim!” demez.

Seni beni aptal yerine koyar:

“—Sen yaşamaktan ne anlarsın!” der, “İnsan bu dünyaya birkere geliyor, her türlü cevizi kırmalı...” der.

Ona kalırsa öyle ama kazın ayağı öyle değil! Gerçek öyle değil! Bu hayatın bir mânevî cephesi var. Allah-u Teâlâ Hazretleri kahreder; taş yağar, ateş yağar...

Yağmadı mı? Güney Amerika'da bir yanardağ patladı, bir kasabada 50 bin kişi lavların altında kalmadı mı? Günlerce lav çamurları içinde kaldılar. Kimisi öyle dondu. Televizyon ve radyolardan haberlerini duymadık mı?..

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi alını açık, namuslu, temiz, pak insanlar eylesin... Evlâtlarımıza da ehl-i namus, pırıl pırıl insanlar olmayı nasib etsin...

İnsanın içinden çeşit çeşit duygular geçer. Acıktığı zaman yemek ister. Tamam, helâlinden yersin, hırsızlık yaparak değil... Evlenmek ister, belli bir yaşa geldiği zaman evlendirirsin, helâlinden olur. Normal, herkesin gözü önünde düğün yapılır. Herkes ziyafete çağırılır, düğün olur biter. Tamam; bu, bunun eşi, hayat arkadaşı... Allah böyle yaratmış, normal. Öteki, anormal... Onun karşısındayız, bunun tarafındayız. Öyle şey yok!

Ötekisine götüren her şeyin karşısındayız. Müstehcen, muzır neşriyatın karşısındayız. Muzır şarkının, muzır fıkranın, muzır adamın, muzır kelâmın karşısındayız. Çünkü hepsi oraya yardım ediyor. Biz bir şeyi istemedik mi çevresiyle, her şeyiyle istemeyiz. Öyle olması lazım! İslâm öyledir.

İslâm içkiyi yasak etmiş mi? Etmiş! Nasıl yasak eder İslâm?

“–İçkiyi içmeyin!” demez. İçkinin içilmesi haramdır, taşınması haramdır, yapılması haramdır, üzümün sıkılması haramdır, sunulması haramdır, sundurulması haramdır ve sâire ve saire... Hepsini yasak eder. Her şeyini yasaklar, deliklerinin hepsini tıkar, iş biter. Onun için İslâm’ın öz ruhunu anlayalım.

İslâm namusluluğu ve aile yuvasını teşvik ediyor.

“–Efendim aile yuvasına ne lüzum var?”

Moskova’da, kuzeyde lüzum yok! Şuradan gidersen, Karadeniz’in üstünden geçersen, orada lüzum yok! Türkiye’de biz Müslümanız... Bizde aile cemiyetin temel taşıdır. Bizde namus esastır. Bizde bir insanın mesleği, şarkıcılığı, artistliği, dansözlüğü, şuculuğu buculuğu onun üstünlüğünü göstermez. Bir insanın ahlâk-ı hamide sahibi olması, iffet, namus timsali olması onun derecesini yükseltir. Asıl örnekler onlardır.

Eğer başkaları kötü örnekleri bize gösteriyorsa, çocuklarımızı Anadolu’dan artist vs. olmaya kaçırıyorsa, kötü yollara itiyorsa elbette onun ben düşmanıyım.

Yazık değil mi Anadolu evlâdına? Kızcağız bilmiyor ki...

“–Şu kadar para alıyormuş, kürkler içinde yaşıyormuş, köşkler içinde sefa sürüyormuş.” diye artist olmaya geliyor, ondan sonra kötü yollara düşüyor.

Onun için İslâm önceden tedbir alıyor.

Ne güzel dinimiz var! Rabbimiz bizi müslüman yarattı, müslüman yaşatsın... İslâm'a faydalı hizmetler yapmayı nasib eylesin... Mü'min-i kâmil olarak, iman-ı kâmil ile, (*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abduhû ve rasûlühû*) diye diye ve Rasûlüllah Efendimiz'i göre göre, cennetteki makamımızı seyrede ede, şâd u hürrem ruh teslim edip ahirete göçmeyi nasib eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

05. 10. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

